

Sixten, Maja och valparna

I början av februari åkte vi med Sixten till Norge – det bör väl egentligen alla Norska buhundar göra, åtminstone en gång i livet? När vi kom fram till Maja, som i stamtavlan heter Bukullarnas Ds Svarta Grevinnan, förstod Sixten direkt varför han hade fått sitta i bilen under den långa resan dit.

Sixten och vi blev väl mottagna av Majas matte och husse, Anne Nylund och Jon Erik Moen. De har också Perla och Vilja, två Hamiltonstövare. Vant hundfolk som haft Maja med på jakt. ”Hon är en duktig bandhund och är bra på att spåra upp älg”, berättar husse.

Anne och Jon Erik bor Ljördalen, en liten by i Norge några mil från Sälen. Där har de också ett litet extrahus på gårdstunet där vi kunde bo några dagar i början av februari. Vi hade träffats två gånger innan, först helt kort på buhundshelgen i Jönköping 2022 och sen i Ånnaboda förra året. Det var där vi bestämde att det kändes rätt att para Maja och Sixten.

Innan vi åkte till Norge hade vi förstas gjort en provparning på

Hunddata. Den visade att det var en bra matchning med en inavelsgrad under 1%. Det är två friska, lugna och stabila hundar som jobbar med nosen. Maja med jakt och Sixten med Nosework, där han två år i rad har vunnit den grenen i Buhundsringens poängjakt.

Vid de tillfällen som Maja och Sixten har träffats före parningen var det också tydligt att de gillade varandra, och det även när Maja inte hade löptid. Som hundägare tänker jag att det är

viktigt med en ”bra kemi” mellan hundarna. Lika viktigt är att det stämmer mellan oss människor, att vi har ungefär samma synsätt på hundägandet. Och det hade vi också.

Det blev två parningar under de tre dagar som Sixten hälsade på i Norge. Men inte direkt. För resan från Stockholm tog sju timmar. När vi kom fram sent på torsdagskvällen fick hundarna bara hälsa lite kort på varandra. Men båda fattade direkt vad som var på gång.

Det är aldrig bra att stressa fram en parning, det viktiga att det är tiken som bestämmer när det är dags. Det gjorde Maja inte på torsdagen och inte heller på fredagen när vi gjorde ett första parningsförsök. Hon ville nog, men hon var inte riktigt klar. Så hon snodde runt. Detta trots att Anne och Jon Erik hade gjort hormontester veckan innan vi kom så att parningen skulle bli på rätt dag i Majas ägglossningscykel.

Första parningen blev på lördagen, och det var dag 16 i löp-cykeln. Faktiskt är det inte helt ovanligt att det dröjer så länge för buhundstikar innan de är klara. Löpet började den 18 januari och hormontester gjordes den 26 och 30 januari. Dagarna efter är Maja på topp, sa veterinären som Anne och Jon Erik hade kontakt med. Och lördag den 3 februari blev det en första parning, och ytterligare en dagen efter.

Fyra veckor efter parningen, den 28 februari, gjordes ett ultraljud. Där såg man att valpar var på gång. Ultraljudet följdes upp med röntgen den 26 mars. När veterinären hörde av sig för att ge besked

om hur många valpar Maja hade, berättar Anne, frågade han först ”sitter du bra?”. Det var inte utan anledning, Maja hade sammanlagt 9 valpar! ”Hon såg ut som en valross”, berättar Jon Erik.

Valparna föddes den 1 april, så Maja var dräktig i 59 dagar. Valparna kom i rask takt under några timmar på förmiddagen. Tyvärr levde inte den sista, men de övriga åtta blev väl omhändertagna av Maja. ”Hon visade direkt att det inte fanns några mer”, berättar Anne som assisterade när Maja födde.

Det har förstås varit tungt för Maja att ta hand om så många

valpar. Som tur är hade hon god hjälp av två ”tanter”, Perla och Vilja. Det gjorde det lite lättare för Maja. Hon hade också ganska bra med mjölk, även om det på slutet blev nödvändigt att stöd-mata. Och det blev getmjölk som köptes av en bonde i närheten.

Sixten har två gula föräldrar, Maja en gul och en svart. Men alla åtta valpar i kullen som överlevde är svarta! Ibland är genetiken märklig, sannolikheten för detta utfall är 0,4% har någon i avelskommittén räknat ut. Men färgen är inte det allra viktigaste. Det viktiga är att valparna är friska och har ett bra temperament. Och i det avseendet så brås de både på Sixten och Maja. Alla valpar i den stora flocken är jämna till humöret och ingen är mobbad, berättar Anne.

Det är tikägarnas privilegium att ge valparna namn. I stamtavlan heter hanarna Tor, Oskar, Krutt, Trygg, Linus och Eine Sixtensønn, och tikarna har namnen Tiril och Kaisa Sixtensdattir. Fina namn tycker både jag och Sixten, som särskilt uppskattar efternamnet! Och kennelnamnet är Bjønnbergskaffet.

Fast vad Sixten egentligen tänkte och kände när vi hälsade på när valparna var omkring sex veckor gamla är svårt att veta. Sixten är ju en snäll och artig hund och lite nyfiken var han. Men jag tror han tänkte att det var väldigt, väldigt många när alla åtta valparna kom stormande mot honom. Kanske blev han också lite orolig för att han, som pappa, skulle bli ansvarig för allihop. Eller att jag skulle ta med mig någon hem. Men det hade jag bestämt redan vid parningen, jag kände att det var ett för stort ansvar för mej att ta på mig.

Hur har det då gått för de åtta valparna? Hittills är fem sålda och de har just börjat lämna Ljördalen.

Två blir kvar i Norge och två ska till Sverige berättar Anne. Och så är det Linus som ska till Bayern i Tyskland. "Det är nästan 50% av alla buhundar i Tyskland" säger Jon Erik med glimten i ögat.

Hur det blir med de tre sista återstår att se. "Det löser sig", säger Anne med tillförsikt. Och tillägger att det snart är dags för Maja att dra till skogs tillsammans med husse Jon Erik för att spåra älg. Och kanske träffar Sixten, som inte har behövt bekymra sig så mycket om valparna under de här månaderna, en smart och snygg gul tik som bor i Sverige? Till dess får han jobba vidare med det han gillar allra bäst: Nosework.

*Text och foto: Rolf Lind
Maja och valparna: Anne Nylund*

